

Скарбничка

Оксана
Борсукова

ТЕЛЕФОН

БУКЕТ ИЗ ФОРМЫ 3
ДЛЯ ЯИЦ

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

САЛАТ «ЯЩІРКА» 6

ПОДЗЕМНЫЙ САД 8

ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9

ВІТА Й ОЛЯ 11

Михайлик мріяв про новий телефон. У всіх його однокласників уже були сучасні смартфони, айфони. А в нього старенький мобільний, який він ховав у портфелі й тримав лише для термінових дзвінків. Сім'я Михайлика була бідною, ледь зводили кінці з кінцями. Хлопчик розумів, що його мрія була нездійсненою, проте вірив у диво.

Погожого весняного дня Михайлик вигулював свого песика в парку. Деревата вже зодягнулися у свіжий зелений одяг, м'яким килимком стелилася травичка. За кущем калини раптом щось блиснуло – це веселий промінчик сонця пробіг по якомусь блискучому предмету. Михайлик швидко підняв його. Неймовірно! Це був сріблястий айфон. У хлопчика аж дух перехопило. Звісно, він був вихованим і не міг привласнити собі чужу річ. Однак якісь загадкові думки почали з'являтися в голові. «А може, це якийсь багатій узяв та й викинув? А для мене це ж скарб!» Михайлик тримав телефон у кишені, побоюю-

чись навіть випустити його з руки. Удома тато уважно вислухав сина й запропонував:

– Ну що ж, зателефонуймо. Якщо справді власником телефону є багатій, який розкидається айфонами, то можеш не хвилюватися – він твій!

У цю мить бідолашний хлопець зрозумів, що таких чудес не буває, але вчинити по-іншому – це ж гріх. Змирившись, Михайлик віддав телефон татові. І вже за кілька секунд знайшовся щасливий власник загубленого телефону.

Коли він приїхав, то похвалив Мишка й поклав у долоню хлопця 200 гривень як подяку за порядність. За 200 гривень, звісно, новий телефон не купиш, але для Михайлика це теж був великий скарб, який він віддав мамі. Скоро в нього день народження, от мама й зможе купити смаколики на сімейне свято.

Через два дні до родини Мишка завітав його дядько Іван. Він щойно приїхав із заробітків і вирішив привітати свого племінника з

Днем народження. У руках дядька виблискував новий сріблястий айфон. Оце так!

– Це просто фантастика! Не може бути! – не вірячи своїм очам, вигукнув Михайлик.

– Ще й як може, – усмінувся тато, який стояв поруч із дядьком Іваном. – Це тебе Бог нагородив за твою чесність.

Дорогі друзі, Господь ніколи не залишає без належної уваги тих, хто чинить чесно й порядно. І в цьому нас запевняє Слово Боже: «З справедливим Ти справедливо поведишся, із чесним почесному» (2 Сам. 22:26).

Я вітаю матусь і бабусь в дні весняні!
Нехай у ці дні сонце світить яскраво,
Щоб ви не журились ніколи за нас,
Хвороби назавжди покинули вас.
В житті вашім щастя і радість жили,
А ангел беріг вас від горя й біди.

Людмила
МілютенкоСПРАВЖНЯ
ЛЮБОВ

3

ІСУС ЗУПИНЯЄ
ПОХОРОН

7

11

МАЛЫШ

А ІСУС НЕ ОБРАЗИТЬСЯ?

Валерій тепер живе у новій родині. Тут для нього все незнайоме: квартира, мама Олена, тато Юрій, родичі та знайомі. До всього потрібно звикати. Проте хлопчик дуже радий бути тут, адже він тепер разом зі своїм старшим братиком Женєю, котрого ця родина всиновила раніше.

Спочатку Валерій до всього придивлявся, спостерігав, як усі поводяться, запам'ятовував те, що можна робити, а чого краще уникати. Хлопчику сподобалися лагідна та турботлива мама, а також добрий і працьовитий тато. Женя як старший брат сказав:

— Ми любимо, щоб у всьому був лад: усі речі лежать на своїх місцях, іграшки, одяг і взуття охайно складені в шафи. А ще я допомагаю батькам, і ти теж робиш те, що попросять. Зрозумів?

— Так. А їжа тут смачна?

— Мама смачно готує. Іноді ми замовляємо їжу з кафе. А ще мама з татом люблять влаштовувати сюрпризи й неочікувані подарунки.

— Хлопчики, вечеряти! — покликала мама.

Голодний Валерій узяв виделку й уже хотів почати їсти...

— Подякуймо Господу за їжу, — сказав тато Юрій і коротко помолився.

— Ми любимо Бога й слухаємося Його, — пояснила мама Олена.

— А як це? — поцікавився хлопчик, який нічого подібного не чув і не бачив.

Батьки розповіли про Біблію та Божі Заповіді, котрих вони дотримуються.

— А обманювати не можна зовсім? І красти теж? А що мені можна брати? — намагався зрозуміти Валерій.

— Усе, що в нас є, — це спільне, можна користуватися, але щодо таких речей, як комп'ютер, телефон чи гроші, потрібно запитати дозволу, — зауважив тато.

Валерію дуже сподобалася нова родина. Мама залюбки розповідала хлопчику багато цікавого й навіть на роботу із собою брала. А тато навчив Валерія ловити рибу й

багато іншого, що вміють чоловіки. У сім'ї часто говорили про Господа, читали Слово Боже та молилися. Уже за кілька тижнів хлопчик щиро полюбив Ісуса.

Одного пологого дня мама запропонувала покататися на катері по Дніпру. Валерій ніколи раніше не плавав по річці, отож ніяк не міг дочекатися посадки на пристані. Квитки були доволі дорогі. Неподалік виднілася табличка з написом: «Діти до 6 років — безкоштовно».

— Валерику, тобі на вигляд не більше 6 років. Коли ми проходимемо й тебе запитують, скільки тобі років, будь ласка, скажи, що 5 з половиною, добре? — попросила мама.

Валерій замислився, а потім неспішно запитав:

— А Ісус не образиться? Адже Він знає, що мені вже виповнилося 8.

На щастя, Валеру нічого не запитали, тож не довелося казати неправду. Вони із Женєю насолоджувалися плаванням, а мамі з татом не давало спокою запитання: «А Ісус не образиться?»

Інна Сосняк

КАК ПОЯВИЛСЯ СКВОРЕЧНИК

Считается, что первые дома для птиц начали сооружать индусы более тысячи лет назад. Издревле они сооружали домики из сухих тыков для майны — разновидности скворца, которая обитает на территории Индии.

В Европе скворечники делали из глины. Первые упоминания относятся к началу XVI века. На полотнах художников эпохи Возрождения изображены домики для птиц вместе со своими обитателями. Было это на территории Фламандии (современная Бельгия). Птичьи домики изготавливали из глины в форме кувшина, причем одна из его сторон была плоской — ее прислоняли к стене или к дереву. На тыльной стороне находилось большое отверстие, в которое могла пролезть рука человека. Это свидетельствует о том, что фламандцы вовсе не хотели помочь птицам, а скорее охотились на них.

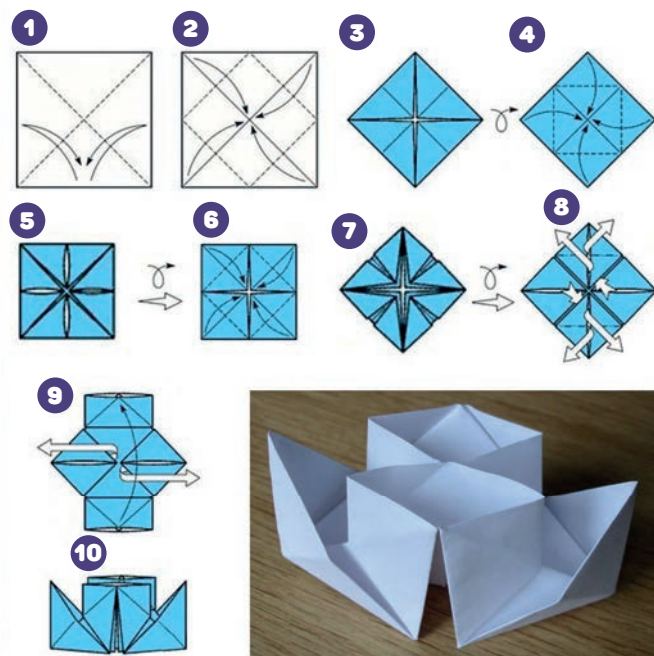
В виде деревянного домика первый скворечник появился в России. В музеях можно увидеть экземпляры, датированные XIX и даже XVIII веками. Мастера совместили в скворечнике две основные функции. С одной стороны, он служил убежищем для птиц, а с другой — являлся произведением искусства. Как только ни украшали старинные мастера свои творения — резьба по дереву, фигурки животных и людей, крошечные балконы, двускатная крыша. Когда смотришь на эти творения, поражаешься: сколько вложено в них усилий и таланта!

Само слово «скворечник» означает, конечно же, «домик для скворцов». Отдельный его под-

вид — синичник, то есть для синиц. Хотя селятся в них могут и другие мелкие птички — мухоловки, зарянки, стрижи. Происхождение названия связано с тем, что скворец — птица достаточно рас пространенная, полезная и интересная. Полезна она своими пищевыми пристрастиями: питается мелкими насекомыми-вредителями. За теплое время года семья пернатых может уничтожить несколько тысяч вредных букашек! Кроме того, скворцы красиво поют, умеют подражать песням соловья и других певчих птиц. Интересно, что в одних иностранных языках скворечник переводится как «домик для птиц» — например, в английском (birdhouse), а в других — именно как «домик для скворцов» (по-немецки — Starkasten).

ОРИГАМИ

е на

'й

Лан

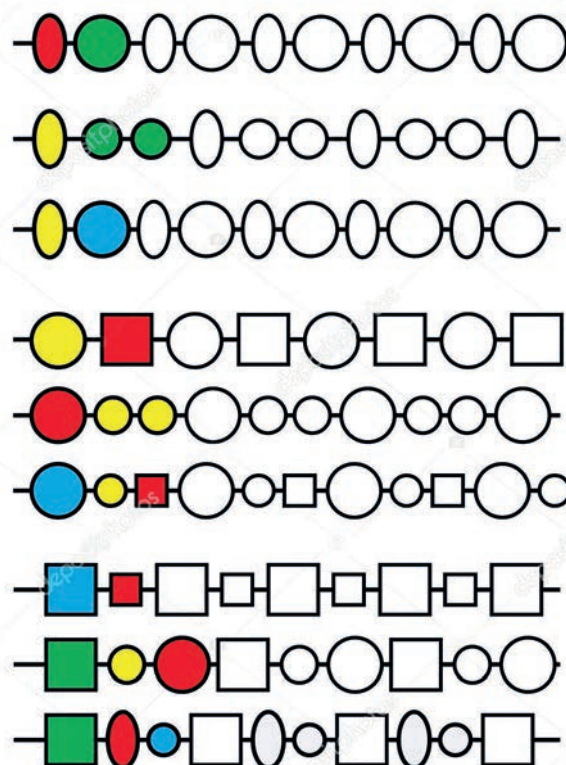
М=D

РЕБУСЫ

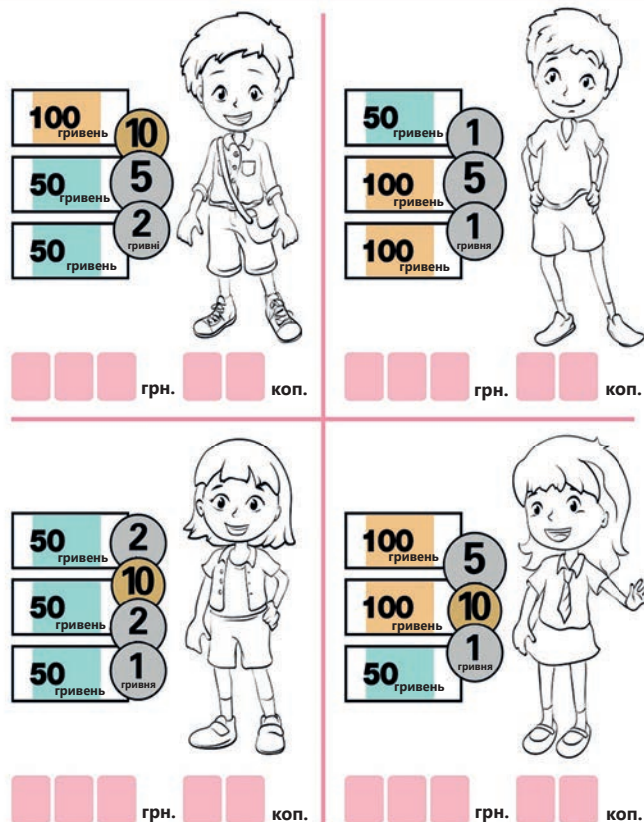
ЗНАЙДИ 10 ВІДМІННОСТЕЙ.

Продолжи логическую цепочку.

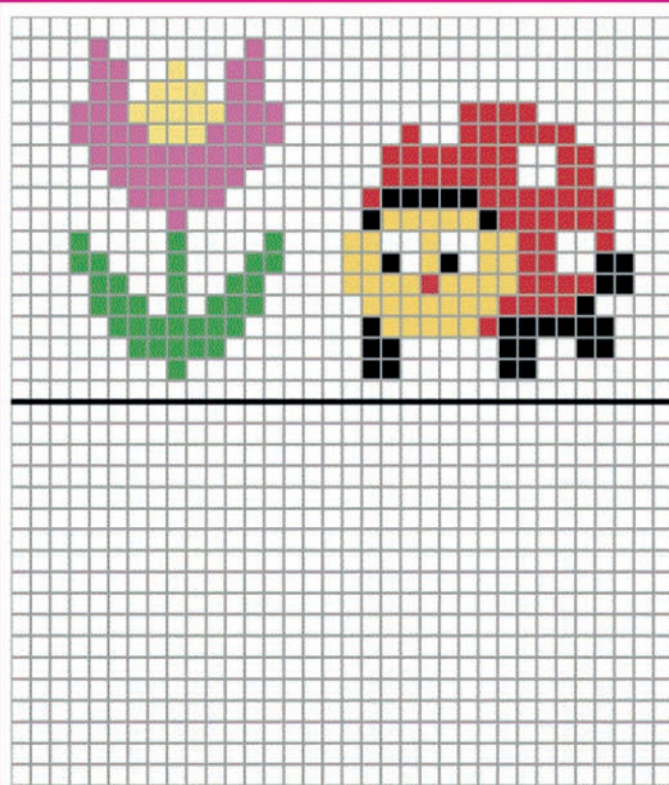
Порахуй, скільки грошей у кожної дитини, і напиши поряд отриману суму. Розмалюй того з дітей, у кого грошей більше.

МАЛЯТА ВІТАЮТЬ МАМУ ЗІ СВЯТОМ. ЗНАЙДИ НА МАЛЮНКУ ПРЕДМЕТИ, ЗОБРАЖЕНІ НИЖЧЕ.

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

СПРАВЖНЯ ЛЮБОВ

Дорогі друзі, якщо я запитану у вас, чи любите ви своїх батьків, бабусь і дідусів, братів і сестер, відповідь ваша буде ствердною. Тоді я поставлю вам інше запитання: «А чи завжди ви слухаєтеся ваших рідних і в усьому їм допомагаєте?» Напевно, на це запитання мало хто з вас дасть ствердну відповідь. То що ж означає любити? Відповіді на це запитання нам допоможе одна історія.

Костик завжди казав своїй мамі, що він її дуже любить. На свято весни та жінок Костик з татом купили для мами величезний букет червоних троянд. Несучи квіти додому, хлопчик із захопленням сказав: «Тату, коли ми подаруємо мамі ці розкішні троянди, вона побачить, як сильно ми її любимо!» «Звісно, синку», – усміхнено відповів батько.

Прийшовши додому, батько із сином подарували букет мамі зі словами: «Ми тебе дуже любимо!» Мама була щаслива й зворушена такою увагою, і протягом дня усмішка не сходила з її обличчя.

Наступного дня батьків Костика запросили в гості. Увечері перед виходом мама попросила сина

допомогти молодшій сестрі Дарині розв'язати задачу з математики. У цей час хлопчик сидів перед телевизором і, не відриваючись, дивився чергову серію свого улюбленого серіалу про космонавтів. Почувши прохання мами, Костик обурено сказав:

– Мамо, я не можу зараз займатися з Дариною! Ти ж бачиш, що я дивлюся свій улюблений серіал! Я потім їй допоможу.

– Синку, потім буде пізно, і вам з Дариною потрібно буде лягати спати, – наполягала мама.

– Але ж я не можу пропустити цю серію, – сперечався Костик.

– А ще вчора ти мені говорив, що дуже мене любиш... – зітхнула, промовила мама.

– Ну так, я казав, що люблю тебе, і тому подарував квіти! – підтвердив Костик.

– А сьогодні ти мене вже не любиш? – несподівано запитала мама.

– Мамусю, я тебе дуже люблю: як учора любив, так і сьогодні... Однак до чого тут це? – спантеличено запитав хлопчик.

Раптом до розмови долучився тато: «Синку, учора, коли ти дарував мамі квіти, бажаючи показати їй свою любов, ти, без сумніву,

учинив дуже добре. Проте квіти, подарунки й приємні слова – це лише прояв наших почуттів і уваги до людини. А любов – це не просто слова й почуття. Якщо ти когось любиш, то це треба підтверджувати справами, а не лише словами. Коли ти когось любиш, то думаєш не тільки про те, що буде добре для тебе, але й про те, що буде добре для того, кого ти любиш. Тому, синку, якщо ти справді любиш мене й маму, то завжди нас слухатимешся й допомагатимеш, навіть якщо тобі цього не хочеться. А інакше твої слова про любов нічого не варті.

Уважно вислухавши батька, Костик подивився на батьків і сказав: «Тату, мамо, я справді вас дуже люблю. Я пропущу сьогодні цю серію. Ви йдіть у гості, а я допоможу Даринці розв'язати задачу». Сказавши це, хлопчик підвівся, вимкнув телевизор і пішов виконувати домашні завдання зі своєю молодшою сестрою. А батьки Костика з усмішкою перестирнулися, радіючи тому, що їхній син зрозумів, що означає любити по-справжньому: не на словах, а на ділі.

Лариса Кобзева

БУКЕТ ИЗ ФОРМЫ ДЛЯ ЯИЦ

- ТЕБЕ ПОНАДОБЯТСЯ:
- картонная форма для яиц;
 - краски «Гуашь»;
 - бусины;
 - клей;
 - зеленый картон или трубочки.

1 Из ячеек яичной формы сделай цветы, фигурно обрезав края каждой. Покрась получившиеся цветочки.

2 Внутри каждого цветка приклей бусину или помпон из ниток. Также можно сделать просто шарик из цветной бумаги или фольги, аккуратно его скомкав.

3 Из зеленого картона сделай стебельки и приклей к готовым цветочкам. Также вместо картона можно использовать трубочки для коктейлей. Готово!

Такие милые букетики ты можешь подарить маме, бабушке, сестричке. Им будет очень приятно!

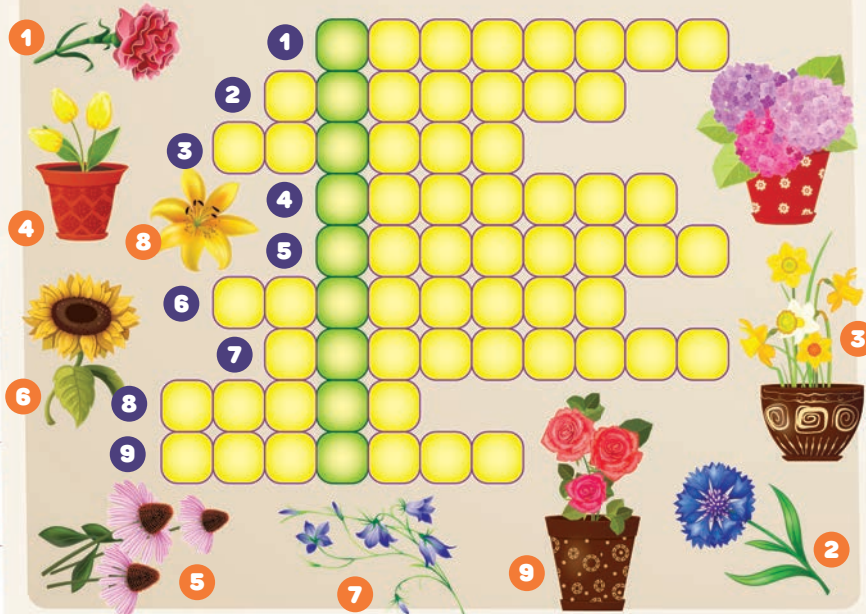

КВІТКОВІ ІСТОРІЇ

1 ЗАВДАННЯ

Розв'яжи кросворд і побачиш ключове слово.

Жила-була на світі одна квітка. Її насіння занесло далеко від клумби, і вона росла серед інших рослин. Її оточували як прості кульбаби, так і горді нарциси, а ще ромашки, троянди й хризантеми. А як же називалася вона сама?

2 ЗАВДАННЯ

Допоможи вужу знайти дорогу до гортензії.

Якось біля квітки проповзав вузь:
– Гортензії, поговори зі мною, – сказав він хитро.

Квітка здивувалася, адже ще ніколи ніхто з нею не розмовляв. Вона навіть не здогадувалася про те, що вміє говорити.

– Привіт, – промовила вона своє перше в житті слово.

– Чому ти не розмовляєш з іншими квітами?

– Я навіть не знала, що можу.
– Можеш, – лукаво сказав вузь і поповз.

4 ЗАВДАННЯ

Розв'яжи приклади й розфарбуй малюнок.

Почувши ці слова, Гортензія засмутилася. Вона й не підозрювала, що має такий жалюгідний вигляд. «Ох, краще б не чула цих слів і не зустрічала вузя, – подумала квітка. І майже щодня вона слухала розмови квітів, засмучуючись ще більше. Гортензія навіть не здогадувалася, наскільки вона гарна. Квітка цвіла так красиво, що одного дня її побачила дівчинка й закохалася в її красу. Коли дитина підбігла до Гортензії, квітка вирішила, що це її остання мить. Зараз її зірвуть...

– Яка гарна квітка, мамо, іди сюди! Як вона називається?

– Це гортензія, – пролунав приємний жіночий голос. – У нашому саду цвітуть такі самі.

– Треба пересадити її в наш сад. Вона ж така гарна, їй тут сумно самій серед галявини.

– Клич свою сестру й пересаджуйте разом, мої улюблені садівники, – промовила мама.

3 ЗАВДАННЯ

Знайди на галявині відповідні тіні кожної квітки.

Гортензія почала прислухатися до інших квітів і вперше почула в шелесті слова. Тієї ж миті квітка відчувала всередині смуток, адже слова були образливими.

– Гортензія пахне жалюгідно, абсолютно не так, як я, – промовила троянда.

– А ще вона дуже висока, – підхопила кульбаба. – Псує всю красу нашої галявини.

– А мені от не подобаються її пелюстки. Маленькі й зібрані в одну кутку, – сказав нарцис.

5 ЗАВДАННЯ

Зроби власноруч сердечко за технікою оригамі.

Незабаром Гортензія була вже в саду, а поряд цвіли такі ж, як вона, квіти.

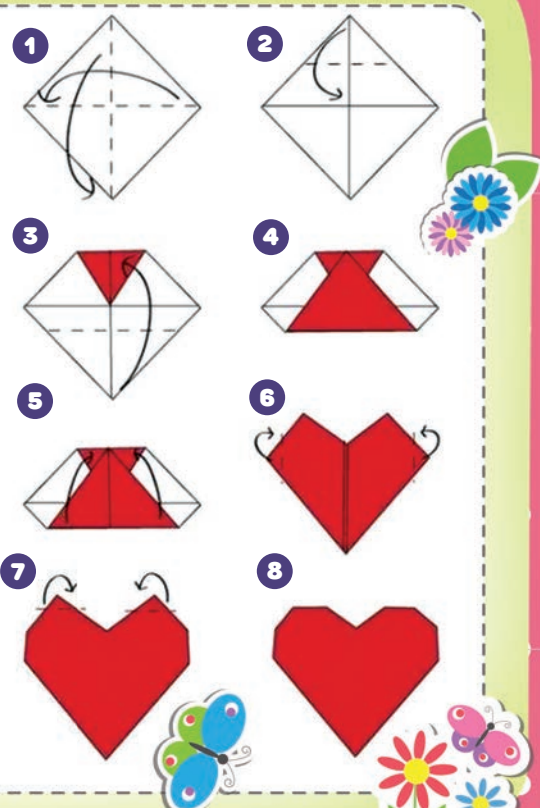
– Невже я така ж гарна, як і ви? – промовила вона до квітів, що росли навколо.

– Так, любя, – усміхнулися їй садові гортензії.

Раптом на квітку полилася вода. – Як дивно. Адже хмаринок немає! – злякалася Гортензія.

– Так буває, коли тебе люблять і піклуються про тебе, – усміхнулися їй садові квіти. – Тоді тебе поливають щодня просто для того, щоб ти цвіла й пахла.

І Гортензія усміхнулася. Вона була щаслива.

Рахунок

Дмитрик дуже любив збирати конструктори. Якось у дитячому магазині він побачив величезний набір, і йому захотілося назбирати грошей, щоб купити його. Проте Дмитрик не знав, як це зробити. Конструктор був такий дорогий, що заощаджувати кишенькові гроші, які давали йому батьки, довелося б дуже довго.

Удома хлопчик допомагав мамі прибирати, і в нього з'явилася ідея.

— Мамо, — сказав Дмитро після того, як помив підлогу, — я багато тобі допомагаю. Може, ти будеш мені за це платити?

Мама дуже здивувалася, почувши таку пропозицію.

— Платити? Грошима?

— Так. Я подумав: якщо є люди, робота яких — прибирати квартири й мити підлогу, то і я можу отримувати за це гроші.

Мама лише важко зітхнула.

— Також я можу замість тебе мити посуд щодня за гроші, — додав хлопчик. — Ти ж завжди кажеш, що не любиш цього робити.

Мама лише відкрила рот, щоб відповісти, але задоволений Дмитрик уже побіг до кухні.

Цього дня він з радістю прибрал квартиру, помив посуд і прибрал зі столу після вечери. Наприкінці дня він сів за стіл і записав усі справи, які виконав, а також суму, яку хотів отримати від мами за це. «Миття посуду — 30 гривень, складання речей — 50, миття підлоги — 50», — написав він, а потім вирішив виправити на «70». «Усе-таки це важка праця», — подумав хлопчик. Окрилений своїм заробітком, він приніс мамі список.

Мама подивилася на список і мовчки дістала гаманець. Хлопчик був радий, тримаючи в руках 150 гривень. Він поклав їх у спеціальний конверт, у якому складав гроші на конструктор. Накопичення великої суми вже не здавалося йому чимось нереальним.

Наступного дня після школи Дмитрик прийшов додому, думаючи, яку ще хатню роботу він може виконати. У мами був вихідний, і вона щось робила на кухні. Після того як хлопчик з'їв смачний обід, він пішов за свій стіл, де побачив цікавий рахунок.

• Купівля продуктів — 50 грн.

• Приготування їжі — 50 грн.

• Прання речей — 30 грн.

• Прасування шкільної форми — 40 грн.

• Допомога з домашнім завданням — 30 грн.

Хлопчик не розумів, що це означає, і пішов до мами.

— Що це за список? — запитав Дмитрик.

— Це мій рахунок, синку, — відповіла мама. — Протягом 10 років я виконувала багато роботи безкоштовно: готувала їжу, прибирала, мила посуд, прасувала й прала речі. Ти лише кілька разів на тиждень допомагав мені прибирати. Однак оскільки ти вирішив, що тепер хатня робота має бути платною, я теж склала свій рахунок.

Дмитрик був спантеличений.

— Але ж тут 200 гривень, це більше, ніж у мене є.

— Тоді ти можеш зробити ще щось, щоб заробити грошей, яких тобі бракує, — спокійно відповіла мама.

Хлопчик, замислившись, пішов до своєї кімнати, приніс гроші, які він віддав на конструктор, і засмучено віддав їх мамі. Тільки тепер Дмитрик зрозумів, що він був дуже захоплений ідеєю купівлі конструктора й зовсім не подумав, що він не сам виконає всі справи, а і мама, і тато роблять це безкоштовно, ще й більше за нього.

— Пробач, мамо, — тихо сказав він, — я так хотів купити собі новий конструктор, що зовсім не подумав про тебе, вимагаючи грошей за допомогу по дому.

Мама пробачила синові, і вони домовилися більше не висувати одне одному рахунки. А перед днем народження сина мама додала необхідні кошти до заощадженої Дмитриком суми, і вони купили той самий конструктор.

Ангела Доброва

Полічи.

ПОМОГИ ПТИЧКЕ ДОБРАТЬСЯ ДО СКВОРЕЧНИКА.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЦИФРАМИ.

Хищное растение: венерина мухоловка

Венерина мухоловка — небольшое хищное растение, которое в состоянии захватывать живых насекомых, используя свои листья в качестве ловушек.

Венерина мухоловка вырастает примерно до 15 см в ширину. Это растение имеет 4-7 листьев, каждый из которых является ловушкой. Ловушка состоит из двух противоположных лепестков с шипами вдоль наружных краев. Растет мухоловка низко к земле, что позволяет насекомым легко заползти в ловушку.

Цветки мелкие, имеют форму звезды и расположены на концах стеблей. Цветет растение в мае-июне, а затем производит небольшие черные семена. Продолжительность жизни составляет до семи лет.

Внутри каждой ловушки есть небольшие волоски, которые выступают в качестве датчиков. Одноразовое касание усика не даст никакого эффекта. Но стоит насекомому сделать два последовательных прикосновения к двум разным волоскам, и ловушка сомкнется в мгновение ока — за 0,1 секунды. Этот сложный механизм необходим во избежание холостых захлопываний при попадании капель дождя или других предметов.

После того как насекомое поймано в ловушку, венерина мухоловка выделяет пищеварительные ферменты и растворяет свою добычу в течение 2 недель. Затем она вновь раскрывается в ожидании следующей жертвы.

Каждая ловушка за свою жизнь способна поймать до семи кормовых объектов.

Венерина мухоловка может расти и в домашних условиях. Учитывая репутацию привередливого растения, ей необходимо создать условия, приближенные к естественной среде обитания. Поставьте ее в светлом месте, но не под прямыми солнечными лучами. Воду лучше брать дождевую или дистиллированную, но ни в коем случае не водопроводную. Также она нуждается в кислых почвах и торфяном компосте, смешанном с крупнозернистым песком. Мухоловка — не тропическое растение и лучше всего растет при температуре 20-27° С.

$$3 \text{ (Sun icons)} = 42$$

$$1 \text{ (Flower icon)} + 1 \text{ (Bird icon)} = 17$$

$$1 \text{ (Sun icon)} = 1 \text{ (Flower icon)}$$

$$1 \text{ (Umbrella icon)} = 1 \text{ (Bird icon)} \times 1 \text{ (Bird icon)}$$

$$1 \text{ (Flower icon)} + 1 \text{ (Bird icon)} + 1 \text{ (Umbrella icon)} = ?$$

ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

Научно-популярный журнал
«Как и Почему»

ПОЧЕМУ И КАК ЯЩЕРИЦА ОТБРАСЫВАЕТ ХВОСТ?

Ящерица – это довольно распространенное на территории Украины существо, которое нередко выходит летом на теплые камни, чтобы погреться на солнце. Многие люди пытались в детстве поймать такую рептилию, но удавалось это далеко не всем. Ведь ящерицы имеют одну удивительную особенность: в ситуации, когда им что-то угрожает, они могут отбросить хвост и убежать, пока ловец пытается понять, что же произошло. Хвост, отделившись от рептилии, может еще долго извиваться и создавать обманные движения.

Почему это происходит и как ящерицам удается отбрасывать хвост? Вырастает ли у них новый и безопасно ли это для самого маленького существа?

Зачем ящерице хвост? Хвост – это и балансир при движении, осо-

тела крайне важна, однако выживание – еще более важная задача. Как правило, ящерица отбрасывает хвост при опасности, в ситуациях, когда ей что-то угрожает. Отброшенный хвост может какое-то время совершать движения, привлекая внимание хищника и давая возможность небольшому юркому существу ускользнуть.

Хищник может упустить свою потенциальную добычу за эти секунды из виду или довольствоваться отброшенным лакомым кусочком и оставить ящерицу в покое. Именно по этим причинам и выработался данный механизм. Он оправдал себя на практике, многие ящерицы смогли спастись ценой хвоста, и некоторые из них делали это не единожды за свою жизнь.

Как это происходит? Регенерация – это удивительный процесс, но не менее удивляет то, как ящерице удается избавиться от хвоста вообще. Ведь крови животное при этом не теряет, проблем со здоровьем и самочувствием тоже не наблюдается. Спрятавшись от потенциального хищника, существо

Однако стоит учесть, что отрастание нового хвоста потребует много энергии. Существо придется создавать новые жировые запасы в нем. Теряя хвост перед зимовкой, рептилия рискует ослабеть и даже погибнуть в холодный период, так как пребывание в анабиозе тоже требует задействования накопленных за лето питательных веществ.

Хвост ящерицы отрастает медленно, у каждого вида на этот процесс уходит собственный отрезок времени. Часть видов не могут восстановить хвост полностью, после утери он вырастает более коротким. Некоторые ящерицы умеют отрастить хвост заново лишь один раз. И потому они отбрасывают его только при очень серьезной опасности, стремясь освободиться от небольшого его участка. Сначала позвонки в отрастающем хвосте заменены на хрящи, затем же он становится полноценным.

Ящерицы с несколькими хвостами. В природе встречаются чудеса. Некоторым людям удавалось увидеть ящерицу с несколькими хвостами. Такое происходит, если при отбрасывании хвоста было приложено недостаточное мускульное усилие, позвонки были разделены, но хвост так и не отпал. В этом случае старый хвост остается, но организм ящерицы получает команду на отрастание нового.

Таким образом, отбрасывание хвоста – это защитная реакция, которая проявляется у ящериц при нападении противника. Хвост отвлекает хищника, и рептилия обычно успевает убежать и спрятаться. Затем она отрастает новый хвост, как это позволяют регенерационные процессы ее организма.

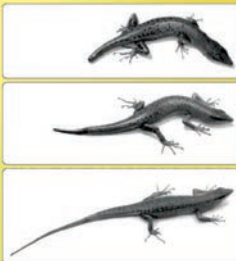

бенно на задних лапах, и хранилище запасных питательных веществ. Лазающие по деревьям ящерицы используют хвост как дополнительную конечность, обвивая им ветки. Существование рептилии без этой части тела невозможно, потому она отрастает его снова, если потеряет, тратя на это немало сил и ресурсов своего организма. Этот процесс называется регенерацией, он характерен для рептилий и амфибий. Как ящерица умеет отрастать хвост, так тритон может восстановить даже глазное яблоко или целую конечность – правда, это займет у него до полугода.

Почему ящерица избавляется от хвоста? Отбрасывание хвоста происходит не случайно. Эта часть

через некоторое время вновь выходит и ведет себя, как обычно. Этот процесс был рассмотрен учеными, и оказалось, что он действительно протекает малотравматично.

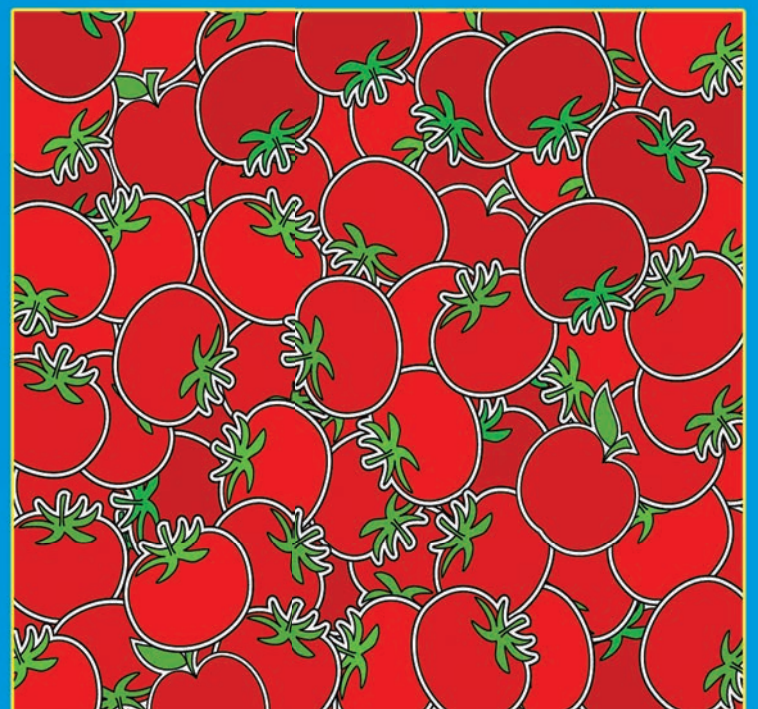
Между позвонками, отделяющими хвостовую часть позвоночника ящерицы, нет плотного соединения, кости на этом участке отделены друг от друга. При опасности задняя часть мускулатуры рептилии сжимается настолько сильно, что хвост просто отсоединяется. Мускулатура пережимает кровеносные сосуды, отвечавшие в прошлом за питание хвоста, и ящерица убегает без рисков истечь кровью или испытать боль. Для них это совершенно естественное явление, и в науке оно получило название аутономии.

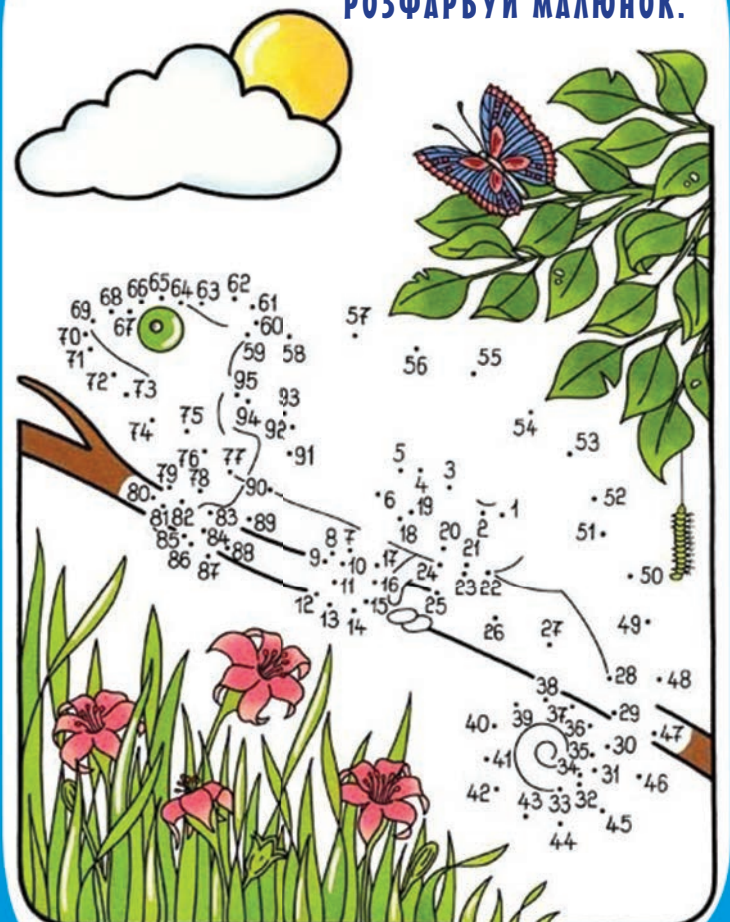
УЧИМСЯ РИСОВАТЬ ЯЩЕРИЦУ.

СКОЛЬКО ЯБЛОК ТЕБЕ УДАТСЯ ОТЫСКАТЬ СРЕДИ ТОМАТОВ?

З'ЄДНАЙ ПОСЛІДОВНО КРАПКИ Й РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

САЛАТ «ЯЩІРКА»

1. Натри на терці картоплю, моркву та яйця.

2. Дрібними кубиками наріж ковбасу та цибулю.

3. Додай квасолу, усе перемішай з майонезом. Виклади салат на блюдо у формі ящірки.

4. Прикрась «ящірку» зеленим горошком по всій площині. З чорного перцю зроби очка. Смачного!

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- варена морква – 3 шт.
- варена картопля – 3 шт.
- варені яйця – 3 шт.
- цибуля – 1 шт.
- консервована квасоля
- зелений горошок
- соєва ковбаса – 200 г
- соєвий майонез
- чорний перець горошок

З'єднай лінією частини речень, щоб утворилася логічна відповідність.

Ісус прямував до...	Ісус доторкнувся до труни.
Наблизившись до міста,	...юнак сів і почав говорити.
Єдиний син удови...	...міста Наїн.
Пройнятий тугою натовп...	...помер.
Ісус сказав жінці:	...Пророк з'явився між нами».
Коли чоловіки, що несли тіло, зупинилися,	...вони побачили похорон.
Він звернувся до мертвого хлопця:	«Не плач!»
Люди були приголомшені, коли...	«Юначе, кажу тобі: встань!»
Народ вигукнув: «Великий...	...намагався втішити її.

Юра Міллер

ІСУС ЗУПИНЯЄ ПОХОРОН

В Юдеї було спекотно. Ісус і Його учні пройшли вже понад тридцять кілометрів. Стомлені учні розмірковували, скільки їм ще йти цією кам'янистою дорогою. Вони аж ніяк не передбачали, що незабаром стануть свідками однієї з найзворушливіших подій в історії. Однак Ісус знав про це.

Коли стомлені Ісус і Його учні простували цим довгим шляхом, до них приєдналося багато людей. Жінки залишали свою хатню роботу, а чоловіки відкладали вбік свої інструменти. Дехто приводив хворих друзів, щоб Ісус їх зцілив. У натовпі, що дедалі зростав, бігали допитливі діти. Усіх цих людей Ісус приваблював Своєю добротою й любов'ю.

Нарешті Ісус і всі, хто з Ним ішов, досягли Наїна. Коли вони підійшли до брами міста, то побачили похорон. Попереду чотири чоловіки несли труну. За ними йшли учасники похорону, серед яких виділялася жінка, що безутішно плакала.

Коли Ісус побачив цю жінку, Йому стало її шкода. Вона була вдовою, яка щойно втратила свого єдиного сина. «Не плач!» – сказав Він співчутливо, підійшов і доторкнувся до труни. Чоловіки, що несли труну, на мить зупинившись, пилюно подивилися на Нього, немов запитуючи: «Хто цей Незнайомець і що це Він робить?»

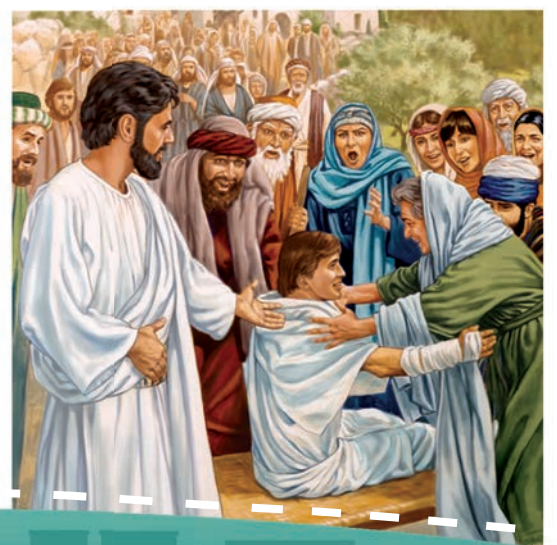
Ісус, повернувшись до померлого хлопця, звелів: – Юначе, кажу тобі: встань!

І мертвий негайно розплющив очі, сів у труні й почав говорити.

Здивований натовп відступив на кілька кроків назад. Усі були приголомшені. Проте Ісус спокійно допоміг хлопцеві підвестися й віддав його матері.

Усі разом із жінкою почали славити Господа. «Великий Пророк з'явився поміж нами! – вигукували вони. – Сьогодні ми бачили, як діє рука Божя!»

Звістка про чудо швидко поширилася Юдеєю. Дедалі більше людей дізнавалося про Ісуса та Його чудову силу.

ПРОЧИТАЙ САМ: НА ЛІСОВІЙ ГАЛЯВИНІ*

Написав Андрій М'ястківський

Намалювала Вікторія Дунаєва

Хоч уже й весною запахло, а снігу в ще ого скільки! Он на ньому мовби хтось розсипав дрібне . Це протоптала стежку від . Трохи далі від залишив свої білий . А як вигулює – не видно. Ступне – і мах пухнатим хвостом, мах: замітає , як .

Замітати сліди не треба – рідко спускаються з . Ось на галявині стоїть засніжена . Одна сидить на стовбурі при землі, а її подруга тримає в зубах і спускається до неї. Та , що внизу, наче просить: «Дай , дай!»

Це так граються й зіграються. А із сиплеться на лісову галявину снігова курява.

* Скорочено

РАСКРАСЬ КАРТИНКУ.

КАК У ПЕТИ «МОЗГ ОБЛЕНИЛСЯ»

Мария Викторова

У Пети проходили весенні канікули. І провадив он їх виключно вдома на дивані. Все його друзя раз'їхалися, йому не з ким було гуляти, по тому он тільки й займався тим, що постійно смотрел телевизор и на планшете играл.

– Петя, может, ты погуляешь или почитаешь? – периодически спрашивала его бабушка. Но мальчик качал головой и переключал каналы.

– Может, мы с тобой вместе что-нибудь вкусное приготовим? – просила бабушка, чтобы как-то отвлечь внука.

– У меня канікули, я отдыхаю, – только и отвечал ей Петя.

По вечерам, когда приходили с работы родители, они находили своего сына всегда вялым и уставшим. – Ты как будто не отдыхаешь, а работаешь целый день, – говорили ему мама с папой.

Но мальчик только отмахивался. Ему совсем не хотелось больше ничем заниматься в свои выходные дни.

Когда каникулярная неделя подошла к концу, Петя чувствовал себя разбитым и совсем не отдохнувшим.

– Эх, мне нужно выполнить задания, которые задали на канікулы, – с тоской сказал он в воскресенье, перед началом учебной недели, и взялся за работу. Петя начал читать повесть, которую задали, но его внимание было рассеяно, он не мог следить за сюжетом и постоянно терял строчку, которую читал. Отложив книжку, мальчик принялся за математику. Но решить задачи тоже никак не удавалось. Витя постоянно отвлекался и не мог справиться даже с самыми простыми примерами.

Папа пришел ему на помощь.

– Тебе помочь? Задача трудная? – спросил он и начал рассматривать Петину домашнее задание.

Хотя задачи были несложные, Петя все равно отвлекался и допускал ошибки.

– Ох, друг, – вздохнул папа, – это у тебя «мозг обленился».

– Что? – недоуменно спросил Петя.

– Вот смотри, – сказал папа, – мама же тебе рассказывала, что есть полезная еда, есть вредная, а есть бесполезная. Можно съесть питательный обед со свежим салатом, в котором много витаминов, и твое тело получит полезные вещества. А можно съесть макароны с кетчупом и закусить конфетой, в таком случае мы наполним желудок, получим энергию, но никакой пользы.

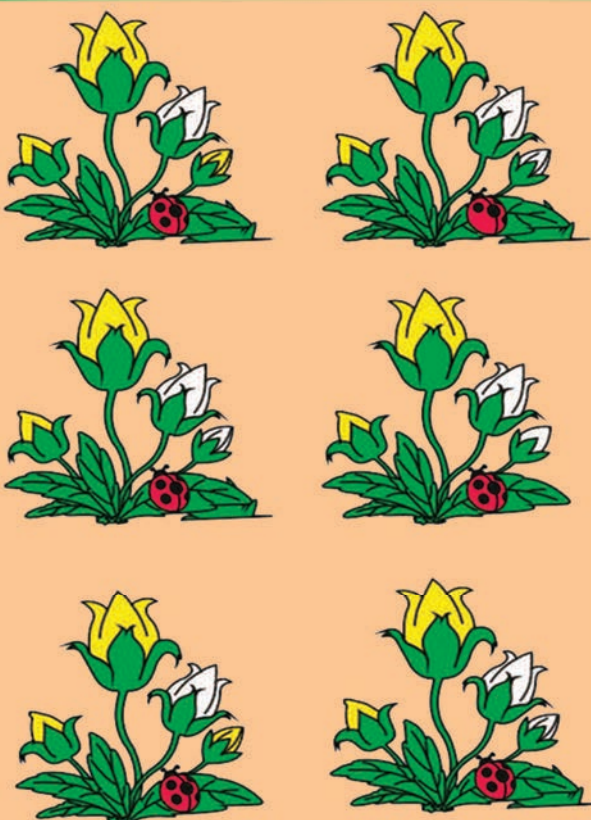
Петя кивнул. Мама много рассказывала ему о здоровом питании, и он всегда старался есть полезную пищу.

– Так же бывает и с занятиями, – продолжал папа. – Можно проводить время так, чтобы это было полезно для твоего мозга и тела. Гулять на свежем воздухе, заниматься спортом, собирать интересные модели из конструкторов, решать головоломки, читать интересные книги, помогать по дому. В таком случае твое тело развивается, мозг задействован, интересные занятия развивают логику и внимание, работа по дому помогает быть организованным. Все это потом помогает тебе в учебе. А если целыми днями ничего не делать, только смотреть телевизор и в компьютерные игры играть, то и энергии у тебя будет мало, и думать не захочется, и сложно будет потом собраться и делать что-то нужное и полезное, ведь твой мозг отвык от работы.

Петя только вздохнул. Он понял, что перед неделей на диване он действительно был более внимательным и быстрее справлялся с заданиями. Вместе с папой они решили задачи. Мальчик понял: чтобы мозг работал хорошо, нужно проводить время с пользой, а не лежать у телевизора, и впредь именно так и делать.

Допоможи садівнику знайти свою тачанку – подолай лабіринт.

ЗНАЙДИ ДВА ОДНАКОВИХ ЗОБРАЖЕННЯ.

Нарисуй цветы в соответствующих вазах.

Проведи линию по дорожке, по которой ползет божья коровка, не выходя за контуры.

ПОДЗЕМНЫЙ САД

Хелен Робинсон

Они находились на глубине 350 метров под землей, двигаясь вдоль темных туннелей. Какое бы время суток ни было, солнечный свет никогда не проникал сюда. Но это не очень беспокоило рабочих на медном руднике, когда они доставали свои пакеты с обедом.

Некоторые рабочие приносили с собой на обед яблоки. Однажды один из рабочих заметил небольшой побег. «Похоже на росток яблочного дерева», – удивился он.

Когда агроном Цетти услышал об этом, он решил провести эксперимент, основной целью которого была попытка посадить сад в руднике. Ему говорили, что это невозможно.

Нельзя вырастить деревья на глубине 350 метров под землей. Цетти спустился в рудник. Пройдя около километра по длинному сырому туннелю, он добрался до темной камеры.

Если вы попадете туда сегодня, то сможете увидеть там деревья, ягоды и травы. Прекрасные розы тоже растут под землей! Цетти провел в свой подземный сад искусственный свет.

А из-за того, что растениям не приходится бороться со многими болезнями, суровым климатом и насекомыми, которые причиняют им вред

на поверхности земли, они растут и цветут быстрее.

Цветущий сад на глубине 350 метров! Это чудо! Но нечто подобное происходит тогда, когда мы сеем семена истины, делись Божьим Словом. Иногда они дают всходы в сердцах людей, от которых мы этого не ожидали. Но Бог может достигать людей разными способами. Наша задача состоит в том, чтобы сеять семена.

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Перетворюємо мило на свічку

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- господарське мило (достатньо половини великого бруска);
- вода;
- оцет;
- чиста непотрібна металева посудина (можливо, стара каструля);
- ніж або терка;
- паперовий рушник;
- дерев'яна паличка;
- допомога батьків.

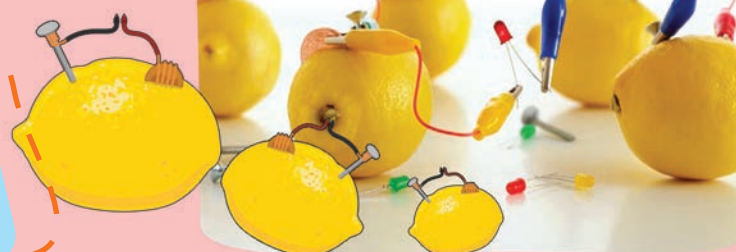
ДОСЛІД. Подрібни господарське мило й помісти стружку в каструлю. Налий воду так, щоб вона повністю вкрила мильну стружку. Влаштуємо «водяну баню» й починаємо підігрівати вміст каструлі, періодично помішуючи дерев'яною паличкою. Після повного розчинення мила зніми каструлю з «бані» й обережно вли в отриману «кашку». На поверхні ти помітиш появу маси жовтуватого відтінку. Після остигання збери її, промий під водою й видали надлишок вологості за допомогою паперового рушника.

Тепер виготовляємо свічку. Насамперед треба зробити ґніт – товсту мотузочку, яку попередньо необхідно просочити вже отриманим матеріалом. Потім помісти ґніт у формочку й залей туди розплавлену масу. **Готово!**

Батарейка з лимонів

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- 8 лимонів;
- 9 проводів із затискачами;
- 8 мідних цвяшків;
- 8 цинкових цвяшків;
- годинник на батарейці;
- за можливості вольтметр (він допоможе виміряти напругу).

ДОСЛІД. Злегка потисни лимони. Встав у кожен лимон по одному мідному й цинковому цвяшку. Вільні проводи від першого й восьмого лимона з'єднай з електронним годинником у тих місцях, які призначені для батарейки. Готово! Наша «лимонна» батарейка працює!

ПОЯСНЕННЯ. Коли цинк і мідь контактують з лимонним соком, то відбувається хімічна реакція. У результаті мідь отримує позитивний заряд, а цинк – негативний. З'єднавши цвяхи проводами, ми отримали електричний струм. Можна використовувати й інші пари металів (наприклад, мідь і алюміній або алюміній і цинк), але вони утворюють не такі потужні «батарейки». Утім, наш варіант теж не вирізняється великою потужністю, адже щоб змусити годинник ходити, необхідно зібрати цілу низку «лимонних батарейок».

Веселый English

НОЧНЫЕ

NOCTURNAL ANIMALS

ЖИВОТНЫЕ

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай и выучи новые слова.

TASK 2

Unscramble the words and match them with the images. Расшифруй слова и соедини их с картинками.

TASK 3

Do the crossword.
Реши кроссворд.

Nocturnal Animals

TASK 4

Read about the owls and answer the questions.
Прочитай текст о совах и ответь на вопросы.

Owls sleep during the day. They are active at night. This is why they are called nocturnal animals. They hunt and eat insects, small mammals, and other birds. Owls have large eyes and a bat face. They make a hooting sound. There are around 200 different kinds of owls.

When do owls sleep?

Why are they called nocturnal animals?

Name two things owls eat.

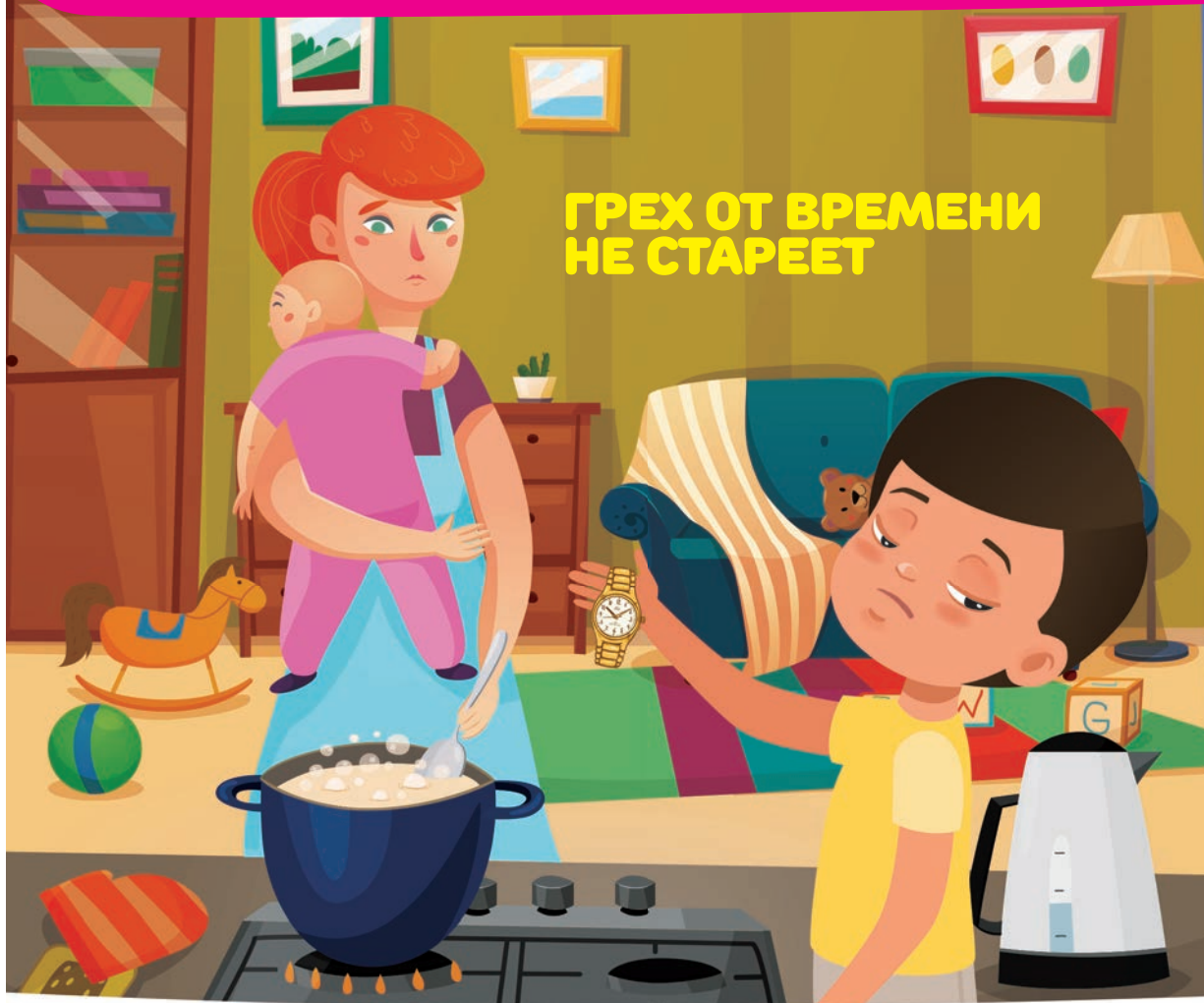
What kind of sound do owls make?

TASK 5

Color the bats according to their shape. Раскрась каждую летучую мышь в соответствии с ее формой. Будь внимателен.

Key circle BLUE square PINK rhombus YELLOW triangle GREEN

ГРЕХ ОТ ВРЕМЕНИ НЕ СТАРЕЕТ

В воздухе приятно пахло весной. Леня радовался, что скоро наступят каникулы. Жаль только, что с Равилем придется расстаться. Равиль – Ленин друг и одноклассник. Сегодня он на перемене подошел к Лене и сказал:

– Смотри, что мне подарили! – приподнял рукав Равиль.

– Ого! Какие красивые! – воскликнул Леня.

На руке Равиля красовались новые часы. На циферблате золотыми буквами сияло: "Салют".

– Хочешь немного поносить? – с готовностью предложил Равиль. Леня не отказался. Он давно уже мечтал о часах и завидовал тем, у кого они были.

Выполняя дома домашнее задание, Леня снова думал о часах. Поздно вечером сын подошел к отцу:

– Папа, купи мне часы! Такие, как у Равиля, – «Салют».

– Это хорошие часы, – заметил отец. – Я куплю тебе их, когда закончишь школу. Равиль один у родителей, а вас – 11. Если купить тебе часы, зарплаты не хватит на самое необходимое.

С этого дня мальчик потерял покой, думая только о часах. Однажды утром Леня встретился с Равилем. По дороге в школу ребята зашли в магазин. Равиль достал часы: «У нас еще 15 минут в запасе!» «Ага, Равиль теперь носит часы в кармане. А что, если я возьму их себе? – вдруг подумал Леня. – Это же воровство! – вздрогнуло сердце. – Ну ничего, у него родители богатые, купят ему новые».

На перемене Леня подошел к вешалке и, сделав вид, что хочет что-то взять в своем плаще, опустил руку в карман куртки Равиля. Еще мгновение – и часы скользнули во внутренний карман Лениного пиджака. Так же ловко он продырявил карман куртки.

После занятий, стараясь скрыть волнение, Леня неспешно складывал учебники в портфель.

– Пойдем! – позвал Равиль, на ходу застегивая куртку.

– Сейчас, – рассеянно ответил Леня и подумал: «Пусть сначала он уйдет, а потом – я».

Но Равиль ждал друга на крыльце. «Что ты так долго? – удивился Равиль. – Уже все ушли». Леня промолчал. Равиль стал рассказывать о своих рыбках. Леня старался поддерживать разговор. Вдруг Равиль остановился и поблел. Его рука лежала в кармане. Внутри у Лени

похолодело: «Обнаружил!»

– Что с тобой? – стараясь показаться удивленным, спросил он и отвел глаза в сторону.

– Часы потерял... – часто-часто заморгал Равиль.

– Как потерял? Где? – сыпал вопросами осмелевший Леня. – Может, ты в сумку положил?

– Нет, я точно знаю, что положил их в карман, – вздохнул Равиль, выворачивая карманы.

– Смотри! Дырка! – выкрикнул Леня. – Может, отсюда и выпали? Давай поищем!

Ребята решили возвратиться. Часы так и не нашли. Домой шли молча. Равиль сожалел о потере, а Леня радовался, что кража удалась. И только одно беспокоило мальчика: как объяснить родителям появление часов.

«Скажу, что нашел, – решил он. – Но надо сделать так, чтобы они были не похожи на новые!» Леня присел и стал тереть корпус часов об асфальт. Выбросив ремешок, мальчик вздохнул: «Теперь и сам Равиль не узнает часы!»

– Где ты так долго был? – встретила Леню вопросом мама.

– К Равилю заходил, – пряча глаза, отчеканил мальчик. – Новых рыбок смотрел.

– Мы же договаривались, что ты будешь предупреждать меня, – строго сказала мама.

– Я не успел, – оправдывался Леня. Достав из кармана часы, он протянул их матери: – Смотри, что я нашел на улице. Это тебе!

Мать удивленно рассматривала часы, а Леня боялся посмотреть ей в глаза. Ему казалось, что тогда она обо всем догадается. «Это тебе», – повторил он и пошел в свою комнату.

Проходили дни. Равиль больше не вспоминал о потере. А Леня все еще терзался от того, что украл часы. Он думал, что станет счастливым, но получилось наоборот.

Быстро пролетело два года. Когда Леня сдал последний экзамен, дома его ждал сюрприз.

– Ну, сынок, я исполняю свое обещание, – протянул отец маленькую коробочку. – Держи!

Леня открыл ее. На бархате лежали часы, такие же, как... «Признайся! Сейчас самый подходящий момент...» – звучало в его голове. Но Леня заставил свою совесть замолчать. Краска сошла с его лица, и он, как ни в чем не бывало, поблагодарил отца и надел часы.

Прошло еще несколько лет. Леня

был уже членом церкви. Он долго не встречался с Равилем. Но однажды они увиделись в автобусе. Оба ехали на работу и вышли на одной остановке. Встреча была радостной. К сожалению, времени было мало, и они быстро распрощались. «Не успел даже о Боге сказать! – сожалел Леня. – Завтра надо обязательно рассказать, как Бог помиловал меня, пригласить на собрание». И вдруг Леню пронзило давно забытое: «Ты же вор! Ты украл у Равиля часы». У Лени опустились руки.

«Это было так давно!» – пытался оправдаться Леня. Но совесть с новой силой стала обличать его. Юноша знал, что освободиться от угрызений совести можно только через исповедание. Да, он должен признаться и возместить Равилю ущерб. И Леня покорился Божьему зову.

На звонок дверь открыл Равиль. Леня никогда еще так не волновался при встрече с ним. Он прошел в комнату и застыл, не зная, с чего начать. Вытащив руку из кармана, Леня положил на стол деньги. Равиль с недоумением смотрел на друга.

– Помнишь, ты в шестом классе часы потерял? – с трудом спросил Леня. – Ты их не потерял... Я украл их. Теперь вот... купи себе новые, какие понравятся. Винават я, прости...

– Да ладно, пустяки все это! Зачем старое вспоминать? – смущенно ответил Равиль.

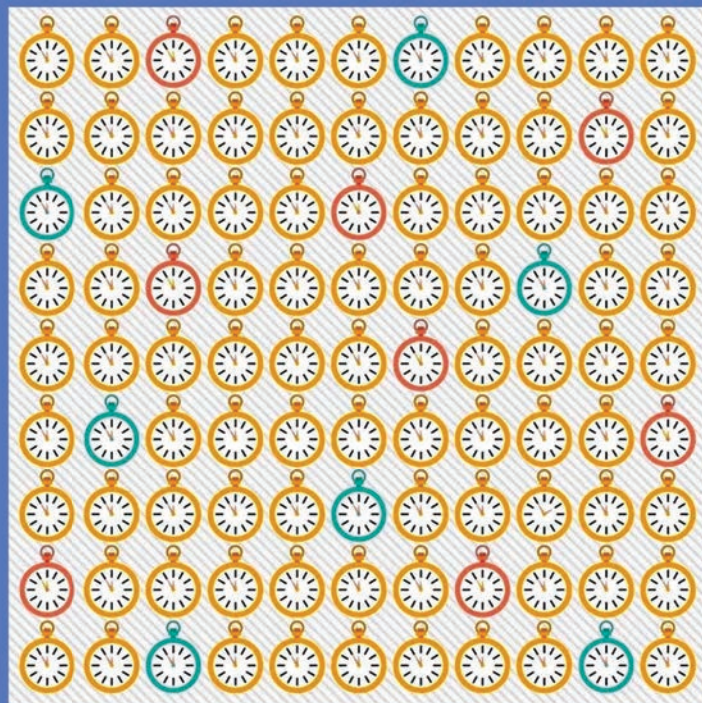
– Это не пустяки, – грустно сказал Леня. – Этот грех мучил меня все эти годы. Я думал, что со временем он забудется, но нет. Время не освобождает от греха. Освобождает лишь искреннее признание и кровь Иисуса Христа. Равиль, мне хочется, чтобы и ты испытал, что такое настоящая свобода от греха. Вот эта Книга, – Леня протянул Равилю Библию, – открыла мне глаза и помогла прийти к Богу. Почитай ее, она осчастливит и тебя!

Леня открыл Библию. На бархате лежали часы, такие же, как... «Признайся! Сейчас самый подходящий момент...» – звучало в его голове. Но Леня заставил свою совесть замолчать. Краска сошла с его лица, и он, как ни в чем не бывало, поблагодарил отца и надел часы.

Прошло еще несколько лет. Леня

Все часы показывают время 23:55. Все, кроме одних. Найди их.

ЛОГІКА.
НА МАЛЮНКУ
ДОПУЩЕНА
НЕТОЧНІСТЬ.
ЯКА САМЕ?

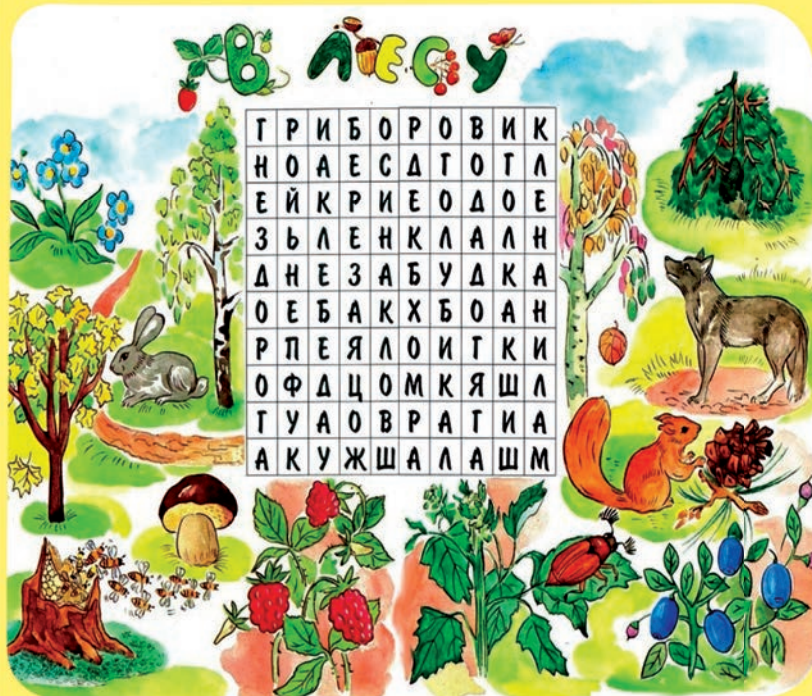

Знайди дві
відповідні
міні
курчатка.

НАЙДИ 2 ОДИНАКОВИХ М'ЯЧ.

ЯКОГО ПАЗЛА БРАКУЄ НА МАЛЮНКУ?

Алла Кривоносова

Це був звичайний весняний день. Природа пробуджувалася від довгої зими, і все місто раділо цьому. У такий чудовий день другокласникам не хотілося сидіти в школі на групі продовженого дня. Вітя мріяв після занять піти додому, але треба було залишатися в школі й виконувати домашні завдання. Хлопчик розв'язав деякі задачі, але ж хіба можна всидіти на місці, коли краєвид за вікном вабить до себе, ніби запрошуючи в гості? І Вітя, незважаючи на те, що вже кінець чверті і що завдання з математики він не всі виконав, тихенько вийшов із класу. Заклопотана вчителька займалася з учнями й не помітила, як хлопчик вийшов. Оля, яка сиділа за другою партою, теж почала нудьгувати. Як же хотілося піти відпочити в міському сквері!

Несподівано відчинилися двері класної кімнати, і до неї увійшли двоє: якась незнайома жінка й Вітя. «Отакої, – подумала

Оля, – коли він встиг піти?! Я була впевнена, що він сидить за останньою партою й розв'язує задачі з математики...» Збентежена жінка міцно тримала Вітю за руку.

– Світлано Іванівно, чи знаєте ви, що ваші учні вдаються до крадіжок? Цей хлопчик щойно хотів обкрасти відвідувачів їдальні.

Вчителька була приголомшена.

– Вікторе, де ти був? Невже це правда?

Вітя зізнався, що якісь незнайомі підлітки підійшли до нього й почали вимагати гроші. Коли вони зрозуміли, що в хлопця нічого немає, то силоміць змусили його піти до їдальні й у когось украсти гроші на цигарки. Вітя відмовлявся, але вони погрожували. Касир їдальні помітила хлопчика саме тоді, коли він намагався викрасти гроші в якогось відвідувача їдальні. Вона його й привела до класу.

Хлопчик плакав і був у розпачі.

Учителька засмутилася, що Вітя не повідомив її про те, що він іде з класу додому. Оля зі співчуттям слухала все, що говорили дорослі. Проте наступного ранку вона вирішила всім у класі розповісти про цей інцидент. Коли Вітя дізнався про це, то ще більше розхвилювався, зазнавши глузувань однокласників і зневажливого ставлення.

Минуло кілька днів, і хлопчик підійшов до Олі із запитанням: «Навіщо ти розповіла про це всім учням у класі?» Дівчинка, червоніючи від сорому, відповіла: «Це не я! Я цього не робила».

Відтоді минуло багато років. Олю досі мучать докори сумління, і вона шкодує про свій учинок, сподіваючись попросити вибачення у Віті. Кажуть, що краще пізно, ніж ніколи.

Друзі, наш Бог завжди вчить зізнаватися одне одному у своїх учинках і прощати всім. Нехай добрий Господь допоможе нам у цьому.

МАЛЫШ

Борис Ганаго

Мите исполнилось только семь лет, но это был уже вполне самостоятельный человек. Правда, в школу его провожала мама, но возвращался он домой один. Однажды утром по дороге в школу они увидели, что почти на самом переходе копали глубокую яму. Мама предупредила:

– Пойдешь назад – под ноги смотри, чтобы не упасть!

Возвращаясь из школы, Митя увидел, что яма еще не засыпана, все ушли, даже лестницу не убрали, только ограду вокруг поставили. Мальчик уже хотел пройти мимо, как вдруг услышал жалобный собачий лай. Он заглянул в яму, а там – маленькая собачка. Увидела Митю, на лапки поднимается, хвостиком виляет и тоненько лает, словно зовет его.

Недолго думая, Митя спустился вниз по лестнице, спрыгнул с последней ступеньки, сел рядом, гладит щенка и слова мамы приговаривает:

– Ну, малыш, успокойся, не плачь, все будет хорошо.

Собачонка лизет его руки и тихонько повизгивает. Но как ее вытащить? Снял Митя свой длинный шарф, которым его мама укутывала, обвязал куртку и сунул щенка за пазуху. Так и полез с ним. Щенок прижимается к Мите, только изредка голову высовывает и щеки ему лизет, благодарит.

Вылез Митя и, придерживая свою находку рукой, побежал домой. Открыла мама дверь, даже назад отступила:

– Что с тобой? Почему ты такой грязный и растрепанный?

Митя сбивчиво стал объяснять:

– Там в яму щенок упал, он так плакал, меня звал, я и полез. Вот он, – и вытащил из-за пазухи щенка. А тот прижался к Мите, смотрит испуганно и всем телом дрожит.

Заметив странный взгляд мамы, Митя пробормотал:

– Если тебе куртку жалко, то мы ее постираем.

– Глупенький, – с улыбкой произнесла мама.

– Но ты же сама говорила, – продолжал оправдываться Митя, – что малышей выручать и защищать надо, а он такой маленький, и видишь, он хочет остаться со мной...

– Хорошо, – сказала мама, – я пошла наливать воду в ванну, сначала искупаю тебя, а потом твоего малыша.

– Ура! – закрычал Митя. – Ты, Малыш, навсегда останешься со мной!

Митя схватил щенка и поднял его высоко над головой. Тот как будто все понял и радостно залаял. А в ванной мама, наливая воду, тихонько молилась:

– Господи, сохрани и помилуй сына моего. Пусть у него всегда будет доброе сердце.

Роман Дусь

Полліанна Колош

Поліна Занісеєнко

Вероніка Дусь

Еріка Колош

Ліда Кот

К. Малюженко

Валерія Чупіна

Віка Кот

Даша Пліс

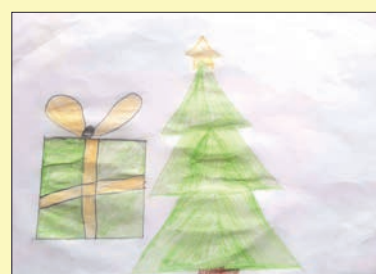
Ангеліна

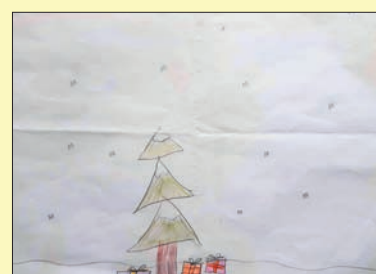
Кароліна Гушевата

Надя Кот

О. Студентов

Рудаковська

Сергій Думітрик

На маленькому лісовому ставочку вирує життя. Комашки й жучки, які густо заселили береги ставка та ліс, що підступав до нього, живуть своїм життям, никають землею, повзають і літають. І серед них – маленький світлячок, який тільки починає своє знайомство з цим світом, ставком і його мешканцями. І відразу ж він стикається із безліччю небезпек, які підстерігають усюди. Але є ті, хто приходить на допомогу. Світлячок і сам завжди готовий допомогти, інакше не можна, адже він – Світлячок, він повинен світити вночі, щоб ніхто не заблукав у пітьмі й не загинув.

Для дітей дошкільного й молодшого шкільного віку.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо,
ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному
боці кожного малюнка).

Аліна Токарчук

Малюнок без підпису

Віка Круду

К. Сапожник

Софія Токарчук

Вікторія Токарчук

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.